

телъ. Съ такива доказателства се готвиха да отиджтъ въ Стамбулъ, иначе Цариградъ, да захвнатъ процесътъ съ султана и Високата Порта, да призвжтъ на сждъ великий везиръ и Рензъ-Ефенди, да си условятъ за адвокати Александръ Екзарха и предателя Македония, да представятъ работата на обсъждане на цѣла Европа, подписавша деговора отъ 1856 година и да спечелятъ съ такава тжжба независимостта на България.

Старо-българскиятъ комитетъ бѣше съставенъ отъ банкери и богати търговци, на които румънскитъ болѣри се покланяха, стискаха имъ ръцѣтъ и имъ пращаха съ прѣститъ парижското *bonjour*. Самъ князь Куза така сжщо имъ се кланяше и имъ стискаше ръцѣтъ. Тукъ бѣхъ и арендаторитъ на голѣмитъ болѣрски чифлици, сжщинскитъ господари на селата, хайдутитъ, работницитъ и мошеницитъ, съ една рѣчь, всѣкакъвъ народъ, който желаяше да ѣде, да пие, да се облича и весели, което безъ пари не може да се прави. Тѣ имаха нужда отъ пари, и за плата бѣхъ готови да си изложатъ челата.

Стариятъ комитетъ се подиграваше съ дивотнитъ на младия комитетъ: „ще ви задржъ въ затвора, ще ви набиятъ съ прѣчки и послѣ ще ви испратятъ на заточение. Не така постъпваше Кара-Георги и скжнийтъ нашъ Милошъ, скжпъ за това защото той владѣеше въ Румъния огромни села и щедро покровителствуваше Българитъ, които си печеляха пари въ Влашко и отъ влашкитъ богатства. Не така Сърбитъ се освободиха отъ Турцитъ. Турчина — хайдутинъ съ нашествия завладѣ нашата земя, съ хайдутини и нашествия трѣбва да я отнемемъ отъ него. Трѣбва да нападнемъ докжтъ не се е приготвилъ, клина съ клинъ избивай“.

Старитъ сж упорити, съ думи се не убѣждаватъ. На всичкитъ угрози и подмилквания на младия комитетъ отговаряха: „нѣма да дадемъ пари и свършено“ — аргументъ рѣшителенъ. Съвѣщаваха се, съвѣщаваха се: успѣва онзи, у когото е силата. Устѣпиха, само под условие щото по примѣра на полскиятъ революционенъ комитетъ или на невидимото правителство, ще напишатъ